

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

17 октомври 1989 година*

„Иск за отмяна - Конкурентно право- Регламент № 17 - Разследване - Основно право на неприкосновеност на дома- Изложение на мотивите - Доказателства - Присъединяване”

По съединени дела 97, 98 и 99/87

Dow Chemical Ibérica, SA, дружество, учредено съгласно испанското право, със седалище в Ахре-Erandio (Испания),

Alcudia, Empresa para la Industria Química, SA дружество, учредено съгласно испанското право, със седалище в Мадрид и

Empresa Nacional del Petróleo, SA, дружество, учредено съгласно испанското право, със седалище в Мадрид,

всичките представлявани от адв. José Pérez Santos, адвокат от адвокатската колегия в Мадрид, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. Ernest Arendt, 4, avenue Marie-Thérèse,

ищци,

срещу

Комисия на Европейските общности, представлявана от г-н Norbert Koch, правен съветник и г-н Luis Miguel Pais Antunes и г-н Daniel Calleja y Crespo, членове на правния отдел, в качеството на представители, със седалище в Люксембург, в кантората на г-н Georgios Kremlis, член на правния отдел, Wagner Centre, Kirchberg,

ответник,

с предмет обявяване на недействителността на решенията на Комисията, взети по делата IV/31.865 - PVC и IV/31.866 - полиетилен от 15 януари 1987 г. ((C(87)19/1, 2 и 3)) относно разследване по реда на член 14, параграф 3 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г. (ОВ L13, стр. 204),

СЪДЪТ,

в състав: г-н O. Due, председател, Sir Gordon Slynn, г-н C. N. Kakouris, г-н F. A. Schockweiler и г-н M. Zuleeg, председатели на състав, г-н T. Koopmans, г-н G. F. Mancini, г-н R. Joliet, г-н T. F. O'Higgins, г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н G. C. Rodríguez Iglesias, г-н F. Grévisse и г-н M. Díez de Velasco, съдии,

генерален адвокат: г-н J. Mischo,

* Език на производството: испански.

секретар: г-жа В. Pastor, администратор,

като взе предвид протокола от съдебното заседание и след устната фаза на производството на 8 декември 1988 г.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 21 февруари 1989 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искиви молби, подадени в секретариата на Съда на 2 април 1987 г., дружествата Dow Chemical Ibérica, SA (наричано по-долу „Dow Ibérica”), Alcludia, Empresa para la Industria Química, SA (наричано по-долу „Alcludia”), и Empresa Nacional del Petróleo, SA (наричано по-долу „ENP”), са подали, на основание член 173, параграф 2 от Договора ЕИО, искиве за обявяване на недействителността на решенията на Комисията, взети по делата IV/31.865 - PVC и IV/31.866 - полиетилен от 15 януари 1987 г. ((C(87)19/1, 2 и 3)) относно разследване по смисъла на член 14, параграф 3 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагането на членове 85 и 86 от Договора (ОВ 13, стр. 204).

2. Тъй като разполагала с информация, която Ж давала основание да предполага за съществуването на споразумения или на съгласувани практики относно определянето на цени и на квоти за доставка на ПВЦ и на полиетилен между някои производители и доставчици на тези вещества в Общността, Комисията решила да извърши разследване в няколко предприятия, между които и ищите, и е взела, по отношение на тях спорните решения.

3. На следващите 20 и 21 януари, Комисията е пристъпила към въпросните разследвания. След като се запознали със спорните решения и след като били информирани от служителите на Комисията за правата и задълженията на съответните предприятия, представителите на ищите са счели за необходимо да се подчинят на инспекцията, така че те не са се противопоставили служителите на Комисията да вземат, изследват и копират преписки и са им оказали съдействието необходимо за тази цел.

4. Комисията по този начин е имала достъп до всички канцеларии, архиви и преписки, както и до едно лично куфарче и личния тефтер - календар на един от представителите на Dow Ibérica и тя е направила всички фотокопия, които е искала.

5. За по-подробно изложение на фактите по спора, на протичането на производството, както и на доводите и аргументите на страните, се прави препращане към протокола от заседанието. Тези елементи от преписката са възпроизведени по-долу само доколкото е необходимо за изводите на Съда.

6. В подкрепа на техните искания, ищите излагат три оплаквания основани на нарушаването на основното право на неприкосновеност на жилището и на зачитане на личния живот, на нарушаване на принципа на пропорционалността, на нарушаване на принципа на не-дискриминацията, на липсата на мотиви, на несъществуването или на

неопределеността на фактите, които са в основата на решенията, на нарушаването на основното право за презумпция за невинност, на нарушаването на съществени изисквания за форма и на факта, че решенията визират поведения предхождащи присъединяването на Испания към Общността.

Относно довода, основан на нарушаването на основното право на неприкосновеност на жилището и на зачитане на личния живот.

7. Според ищците, спорните решения, или най малкото тяхното изпълнение са нарушили тяхното основно право на неприкосновеност на жилището и на зачитане на личния живот. Член 14 от Регламента № 17, който представлява наистина изключение от това право, не давал по никакъв начин право на служителите на Комисията да пристъпват към мерки, които ищците окачествяват като претърсване. Те добавят, че ако тази разпоредба би трябвало да се тълкува в смисъл, че тя дава на Комисията правото да извършва претърсвания, тя би била незаконна поради факта на нейната несъвместимост с основните права, чиято защита изисква едно претърсване да може да се състои само въз основа на предварително съдебно разпореждане.

8. Комисията отбелязва, на първо място, че не би могло да има нарушаване на неприкосновеността на жилището и на личния живот, щом като ищците са се подчинили на разследването без да покажат и най-малка съпротива. Тя поддържа по-нататък, че правомощията, които тя има въз основа на член 14 от Регламента № 17 включват мерки, които, според правото на някои държави-членки, спадат към понятието претърсване. Тя смята все пак, че изискванията за съдебна защита произтичащи от основните права, изисквания, които тя не оспорва по принцип, са спазени, щом като адресатите на решенията за разследване имат възможността, от една страна да атакуват тези решения пред Съда, и от друга - да искат отлагане на изпълнението им по пътя на бързо производство, което позволява на Съда да провери бързо непроизволния характер на разпоредените разследвания. Един такъв контрол бил равнозначен на предварителна съдебна заповед.

9. Така както Съдът е отбелязал неотдавна (Решение от 21 септември 1989 г., Hoechst/Commission, 46/87 и 227/88, Recueil, 1989, стр. 0000), член 14 от Регламент № 17 не би могъл да получи тълкуване водещо до резултати, които биха били несъвместими с общите принципи на правото на Общността, и по-специално, с основните права.

10. Действително, съгласно установената практика на Съда, основните права са съставна част от основните принципи на правото, чието спазване Съдът гарантира, в съответствие с общите за държавите-членки и за международните договори конституционни традиции, по които държавите-членки са сътрудничили или са се присъединили (вж., по-специално Решение от 14 май 1974 г. Nold, 4/73, Recueil, стр. 491). Европейската конвенция за защита на правата на човека и на основните свободи от 4 ноември 1950 г. (по-долу „Европейска конвенция за правата на човека“), придобива, по този повод, едно специално значение (вж., по-специално Решение от 15 май 1986 г., Johnston, 222/84, Recueil стр. 1651).

11. При тълкуването на член 14 от Регламент № 17, трябва да се вземе предвид, по-специално за изискванията произтичащи от зачитането на правото на защита, принцип,

чийто основен характер е бил подчертан многократно от практиката на Съда (вж., по-специално, Решение от 9 ноември 1983 г., *Michelin*, 322/81, *Recueil*, стр. 3461, точка 7).

12. Следва да се уточни, че ако е вярно, че в това решение Съдът е отбелязал че правата на защита трябва да бъдат спазвани в административните процедури, които могат да доведат до санкции, важно е да се избягва тези права да могат да бъдат непоправимо засегнати в рамките на производства по предварителни разследвания, между които, именно разследванията, които могат да имат определящ характер за установяването на доказателствата за незаконния характер на поведението на предприятията, които могат да ангажират тяхната отговорност.

13. Следователно, ако някои права на защита са отнасят само до състезателните производства, които се провеждат след съобщаване на обвиненията, други права, например това да се ползва правна помощ и това да се запази поверителността на кореспонденцията между адвокат и клиент (признато от Съда в Решението от 18 май 1982 г., *AM & S*, 155/79, *Recueil* стр. 1575), трябва да бъдат зачитани още от етапа на предварителната разследване.

14. Що се отнася до изискванията произтичащи от основното право на неприкосновеност на жилището и на зачитане на личния живот, на което се позовават ищците, трябва да се отбележи, че ако признаването на едно такова право, по отношение на частното жилище на физическите лица, се налага в правния ред на Общността като общ принцип на правните системи на държавите-членки, не така стоят нещата по отношение на предприятията, тъй като правните системи на държавите-членки показват незначителни различия по отношение на естеството и степента на защита на търговските помещения срещу действията на публичните органи.

15. Не може да бъде направен различен извод от член 8 от Европейската конвенция за правата на човека, чийто параграф 1 предвижда, че „всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот и на тайната на кореспонденцията”. Обектът на защитата на този член се отнася до сферата на развитието на личната свобода на човека и следователно не би могъл да се разпростре по отношение на търговските помещения. Между другото, трябва да се отбележи липсата на практика на Европейския съд по правата на човека в тази насока.

16. Това не означава, че във всички правни системи на държавите-членки, намесите на публичната власт в сферата на частната дейност на всяко лице, независимо дали то е физическо или юридическо, не трябва да имат законна основа и да бъдат оправдани от причините предвидени от закона, и че тези системи не предвиждат, поради това, макар и с различни особености, защита срещу намеси, които биха били произволни или несъразмерни. Изискването за една такава защита трябва следователно да бъде признато като общ принцип на правото на Общността. В това отношение, трябва да се припомни, че Съдът е утвърдил своите контролни правомощия по отношение на евентуално прекомерния характер на разследванията извършвани от Комисията в рамките на Договора за ЕОВС (Решение от 14 декември 1962 г., *San Michele* и др., 5 до 11 и 13 до 15/62, *Recueil* стр. 859).

17. Следователно в контекста на тези общи принципи, припомнени по-горе, трябва да се изследва естеството и обхвата на правомощията за разследване предоставени на Комисията на основание член 14 от Регламент № 17.

18. Параграф 1 на този член оправомощава Комисията да осъществява всякакви необходими разследвания в предприятията и групите от предприятия и уточнява, че „за тази цел, на упълномощените служители на Комисията са предоставени следните правомощия:

а) да проверяват професионалните книги и други документи ;

б) да правят копия или извадки от професионалните книги и документи ;

в) да искат на място устни обяснения ;

г) да получат достъп до всички помещения, терени и транспортни средства на предприятията.”

19. Параграфи 2 и 3 на същия член предвиждат, че разследванията могат да бъдат извършени след представяне на писмена заповед или въз основа на решение, което задължава предприятията да се подчинят на разследването. Така както Съдът вече е присъдил, Комисията има избор между тези две възможности, в зависимост от особеностите на всеки случай (Решение от 26 юни 1980 г., National Panasonic, 136/79, Recueil стр. 2033). Както писмените заповеди, така и решенията трябва да посочват предмета и целта на разследването. Каквато и да е следваната процедура, Комисията е длъжна да уведоми предварително компетентния орган на държавата - членка, на чиято територия трябва да бъде извършена разследването, орган който, по силата на параграф 4 на член 14, трябва да бъде изслушан преди вземането на решение, с което се разпорежда разследване.

20. Според параграф 5 на същия член, служителите на Комисията могат да бъдат подпомагани при изпълнението на техните задачи от служители на компетентния орган на държавата - членка, на чиято територия трябва да се извърши разследването. Една такава помощ може да бъде оказана по искане, или на този орган, или на Комисията.

21. И накрая, според параграф 6, помощта на националните органи е необходима за извършването на разследването когато едно предприятие Ж се противопоставя.

22. Както Съдът е отбелязал в цитираното по-горе решение от 26 юни 1980 г. (National Panasonic, точка 20) от съображения 7 и 8 от Регламент № 17 следва, че правомощията предоставени на Комисията от член 14 на този регламент имат за цел да Ж дадат възможност да изпълни мисията, която Ж е поверена от Договора ЕИО, да следи за спазването на правилата на конкуренцията в общия пазар. Тези правила имат за задача, както следва от съображение 4 от Договора, от член 3, буква е), и от членове 85 и 86, да не се допусне конкуренцията да бъде нарушена във вреда на общия интерес, на индивидуалните предприятия и на потребителите. Упражняването на правата предоставени на Комисията от Регламент № 17 съдейства по този начин за поддържането на желаните от Договора режим на конкуренция, чието спазване се налага задължително на предприятията. Съображение 8, цитирано по-горе уточнява, че за тези цели, Комисията трябва да разполага, в цялото пространство на общия пазар, с правото да изисква сведения и да пристъпва към разследвания, „които са необходими” да за открие нарушенията на членове 85 и 86, цитирани по-горе.

23. Както целта на Регламент № 17, така и изброяването, в неговия член 14, на правомощията, които са предоставени на служителите на Комисията, показват, че разследванията могат да имат много широк обхват. В това отношение, правото на достъп до всички помещения, терени и транспортни средства на предприятията има особено значение, доколкото то трябва да даде възможност на Комисията да събере доказателствата за нарушенията на нормите на конкуренцията в местата, на които те се намират обикновено, т. е. в търговските помещения на предприятията.

24. Това право на достъп би било безполезно, ако служителите на Комисията трябваше да се ограничат да искат представянето на документи или на преписки, които те самите биха могли предварително да посочат точно. Едно такова право предполага, напротив, възможността да се издирват различни сведения, които още не са известни или напълно определени. Без такава възможност, би било невъзможно за Комисията да събере сведенията необходими за разследването, в случай че тя би се сблъскала с отказ за сътрудничество, или също с поведение на оспорване от страна на съответните предприятия.

25. Ако член 14 от Регламента № 17 предоставя по този начин на Комисията широки правомощия за разследване, упражняването на тези правомощия е подчинено на условия от такова естество, че да гарантират зачитането на правата на засегнатите предприятия.

26. В тази насока, следва да се отбележи, първо задължението на Комисията, да посочва предмета и целта на разследването. Това задължение представлява основно изискване с оглед не само на това да се покаже оправдания характер на предвиджаното проникване във вътрешността на засегнатите предприятия, но също и да им даде възможност да разберат обхвата на тяхното задължение да сътрудничат като запазва в същото време техните права на защита.

27. Трябва да се отбележи по-нататък, че условията за упражняването на правата за разследване на Комисията се променят в зависимост от избраната от Комисията процедура от поведението на засегнатите предприятия, както и от участието на националните органи.

28. Член 14 от Регламента № 17 визира на първо място разследвания извършвани със сътрудничеството на засегнатите предприятия, или доброволно, при хипотезата на писмена заповед за разследване, или въз основа на задължение произтичащо от решение за разследване. В последната хипотеза, каквато е и хипотезата в конкретния случай, служителите на Комисията имат, наред с останалото, възможността да им бъдат представени документите, които те поискат, да влязат в помещенията, които те посочат и да им бъде показано съдържанието на мебелите, които те посочат. Затова пък те не могат да получат принудително достъп до помещенията и мебелите или да задължат персонала на предприятието да им даде такъв достъп, нито да предприемат претърсвания без разрешението на ръководителите на предприятието, разрешение, което според случая, може да бъде дадено мълчаливо, по-специално чрез оказване на съдействие на служителите на Комисията.

29. Положението е съвсем различно когато Комисията се сблъска със съпротивата на заинтересуваните предприятия. В този случай, служителите на Комисията могат, на основание член 14, параграф 6, да издирват, без сътрудничеството на предприятията,

всички сведения, необходими за разследването, със съдействието на националните органи, които са длъжни да им предоставят нужната помощ за изпълнението на тяхната задача. Ако тази помощ се иска само в случай че предприятието демонстрира съпротивата си, трябва да се добави, че помощта може да бъде поискана също превантивно, с оглед преодоляване евентуалната съпротива на предприятието.

30. От член 14, параграф 6 следва, че всяка държава - членка може да регламентира условията, при които се предоставя помощта на националните органи на служителите на Комисията. В тази насока, държавите-членки са длъжни да гарантират ефикасността на действията на Комисията като същевременно спазват общите принципи посочени по-горе. От това следва, че в тези граници, вътрешното право е това, което определя подходящите процесуални правила за да гарантира зачитането на правата на предприятията.

31. Следователно, щом като Комисията смята да приведе в действие, със съдействието на националните органи, мерки за разследване, които не се основават на сътрудничеството на съответните предприятия, тя е длъжна да спазва процедурните гаранции предвидени за тази цел във вътрешното право.

32. Комисията трябва да се убеди, че компетентния орган по вътрешното право, разполага с всички необходими елементи, за да Ж бъде дадена възможност да упражнява контролните си правомощия. Важно е да се подчертае, че тази инстанция - независимо дали тя е съдебна или не, не би трябвало, по този повод да подменя със собствената си преценка на необходимостта на разпоредените разследвания тази на Комисията, чиито фактически и правни преценки са подчинени само на контрола за законност на Съда на Европейските общности. За сметка на това, влиза в правомощията на националния орган, да изследва, след като е установил автентичността на решението за разследване, дали предвидените принудителни мерки не са произволни или прекомерни с оглед на предмета на разследването и да следи за спазването на правилата на своето вътрешно право при провеждането на тези мерки.

33. В контекста на изложеното по-горе, следва да се приеме, че мерките, които спорните решения са разрешили на служителите на Комисията да приведат в действие, не са превишавали правата, с които те разполагат по силата на член 14 от Регламент № 17. Действително, член 1 от спорните решения се ограничава да наложи на ишците задължението да „дадат възможност на упълномощените от Комисията служители да проникнат в техните помещения в нормалните работни часове на канцелариите, да представят за разследване и да позволят да бъдат направени копия от професионалните документи свързани с предмета на разследването, поискани от тези служители и да дадат незабавно всички обяснения, които те биха могли да поискат”.

34. Вярно е, че по време на производството пред Съда, Комисията е поддържала, че нейните служители са имали основания да извършват, в рамките на разследвания, претърсвания без съдействието на националните органи и без да зачитат процесуалните гаранции предвидени от вътрешното право. Погрешността на едно такова тълкуване на член 14 от Регламент № 17 все пак не би могла да доведе до незаконността на решенията приети въз основа на тази разпоредба.

35. Що се отнася до довода свързан с начина, по който спорните решения са били приложени, трябва да се отбележи, че ако се предположи, че поведението на

служителите на Комисията не е отговаряло на правомощията, с които те разполагат по силата на член 14 от Регламент № 17 и на спорните решения, това обстоятелство не би могло да засегне законността на тези решения. Действително, както Съдът е присъдил в решението си от 8 ноември 1983 г. (IAZ, 96 до 102, 104, 105, 108 и 110/82, Recueil, стр. 3369, точка 16), актове последващи приемането на едно решение, не могат да засегнат неговата действителност. Поради това, не трябва да се изследват, в рамките на настоящия иск, оплакванията направени във връзка с протичането на разследванията.

36. Доводът, който се основава на нарушаването на основното право на неприкосновеност на жилището и на зачитане на личния живот, трябва следователно да бъде отхвърлен.

Относно довода, основан на нарушаването на принципа на пропорционалността

37. Ищците смятат, че спорните решения нарушават принципа на правото на Общността за пропорционалност, поради това, че те нарушават, без да е необходимо, основното право, признато на предприятията от член 18, параграф 2 от Испанската конституция, да се противопоставят на разследванията и претърсванията, освен в случай на явно нарушение или когато те се извършват в изпълнение на предварително издадена съдебна заповед. Комисията би трябвало, на основание на принципа на правото на Общността за пропорционалност, да тълкува член 14 от Регламент № 17 в съответствие с цитираната по-горе вътрешноправна разпоредба за да избегне сериозно смущаване на испанския конституционен ред, който е съвместим, в случая, със структурата и целите на Общността.

38. В тази насока, следва да се отбележи, че като се позовава на принципа на правото на Общността за пропорционалност, доводът на ищците се състои всъщност в това, да постави валидността на спорните решения за тълкуването на Регламент № 17, в зависимост от една разпоредба на вътрешното право. В същност, следва да се припомни, че както Съдът вече е присъдил, в решението от 17 декември 1970 г. (Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, Recueil, стр. 1125, точка 3), действителността на актовете на Общността би могла да бъде преценявана само и единствено по отношение на правото на Общността и че, при това положение, позоваването на нарушения или на основни права, като тези които са прогласени от Конституцията на една държава - членка, или на принципите на една национална конституционна структура, не би могло да засегне валидността на един акт на Общността или неговия ефект, на територията на тази държава.

39. Довода, който се основава на нарушаването на принципа на пропорционалността, следователно, трябва да бъде отхвърлен.

Относно довода, основан на нарушаването на принципа за недискриминация

40. Ищците се позовават на едно нарушение на принципа за недискриминация, поради факта, че Комисията е извършила спорните разследвания без предварителен съдебен контрол, докато тя била извършвала някои разследвания в предприятия установени в други страни от Общността, само след един такъв съдебен контрол.

41. В това отношение е достатъчно да се отбележи, че оплакването на ищците се отнася до начина, по който спорните решения са били приложени. А, както беше отбелязано

по-горе, няма основание да се изследват, в рамките на настоящото обжалване, оплакванията направени срещу протичането на разследванията.

42. Следователно, трябва да се отхвърли довода, основан на нарушаването на принципа за недискриминация.

Относно довода, основан на липсата на мотиви

43. Според ищците, спорните решения не отговарят на изискванията за излагане на мотиви, произтичащи от член 190 от Договора и от член 14, параграф 3 на регламента № 17, тъй като те са неясни, неточни и отчасти погрешни. Те отбелязват по-специално, че атакуваните решения съдържат неточно определение на съответния пазар, без да разграничават пазара на ПВЦ от този на полиетилен, че те пропускат всякакво географско ограничаване на този пазар, че те не описват достатъчно предполагаемите нарушения, че те не съдържат указания относно периода, през който тези нарушения са били извършени, и накрая те пренебрегват неоспорените факти, че Dow Ibérica и Alcodia не произвеждат, нито търгуват с ПВЦ и че независимо че, ЕМР действително е мажоритарен акционер на Alcodia, самото то не произвежда, нито търгува, с никое от разглежданите вещества.

44. Трябва да се припомни, че както Съдът вече е присъдил, в Решението от 26 юни 1980 г., цитирано по-горе (National Panasonic, точка 25), член 14, параграф 3 от Регламент № 17 определя сам основните елементи на мотивите на решението, с което се разпорежда разследване, като предвижда, че то „посочва предмета и целта Ж, определя датата, на която тя започва и посочва санкциите предвидени в член 15, параграф 1, буква в) и в член 16, параграф 1, буква г), както и възможността за обжалване на решението пред Съда на Европейските общности”.

45. Както беше отбелязано по-горе, изискването към Комисията да посочва предмета и целта на разследването представлява основна гаранция за правото на защита на засегнатите предприятия. От това следва, че обхвата на задължението за излагане на мотиви на решенията за разследване не може да бъде ограничен в зависимост от съображения, свързани с ефективността на разследването. В тази насока, трябва да се уточни, че ако е вярно, че Комисията не е длъжна да съобщава на адресата на едно решение за разследване всички сведения, с които тя разполага във връзка с предполагаеми нарушения, нито да дава подробна правна квалификация на тези нарушения, тя трябва, затова пък, да посочи ясно предположенията, които смята да провери.

46. В контекста на предходните съображения, оплакванията направени от ищците по отношение на излагането на мотиви на спорните решения, трябва да бъдат отхвърлени. Наистина прецизното ограничаване на съответния пазар, точната правна квалификация на предполагаемите нарушения и посочването на периода, през който тези нарушения са били извършени, не са необходими в едно решение за разследване, при условие, че то съдържа основните елементи посочени по-горе.

47. В това отношение, трябва да се отбележи, че, ако мотивите на спорните решения са формулирани с много общи изрази, които би трябвало да бъдат уточнени и могат следователно да бъдат критикувани в тази насока, те съдържат все пак основните елементи, които изисква член 14, параграф 3 от Регламент № 17. Действително

разглежданите решения посочват, по-специално сведения указващи за съществуването и прилагането на споразумения или на съгласувани практики, между някои производители и доставчици на ПВЦ и на полиетилен (включително но неограничено до LdPE) в ЕИО относно цените, количествата или целите за продажба на тези изделия. Те отбелязват, че тези споразумения и съгласувани практики биха могли да представляват сериозно нарушение на член 85, параграф 1 от Договора. Според член 1ви на въпросните решения, всеки ищец „е длъжен да се подчини на една разследване, която се отнася до неговото евентуално участие” в тези споразумения или съгласувани практики и, следователно, да разреши достъпа на служителите на Комисията до неговите помещения, да представи или да разреши да бъдат направени копия за нуждите на разследването на професионалните документи „които се отнасят до предмета на разследването”.

48. Що се отнася до отделното оплакване направено от ЕМР срещу решението, което се отнася до него, достатъчно е да се отбележи, че участието на това предприятие, като дружество майка на Alcludia в антиконкурентните поведения предмет на разследването, възможност, упомената от атакуваното решение, не може да бъде изключена с единствения мотив, че ЕМР нито произвежда, нито търгува самото то веществата, до които се отнасят антиконкурентните поведения.

49. От изложеното по-горе, следва че довода, основан на недостатъчните мотиви трябва да бъде отхвърлен.

Относно довода, основан на несъществуването или неопределеността на фактите, които са в основата на решенията

50. Ищите смятат, че спорните решения нарушават принципа на законност, тъй като те не се основават на съществуването на доказателства или на улики, които да оправдаят разпоредените разследвания.

51. В това отношение, трябва да се отбележи, първо, че доколкото това твърдение се основава на довода, според който Комисията е длъжна да съобщава на адресатите на едно решение за разследване всички сведения, с които тя разполага по повод предполагаеми нарушения, този довод вече беше отхвърлен в рамките на разглеждането на довода, основан на липсата на мотиви.

52. Доколкото довода се основава на твърдението за несъществуването на каквото и да е фактическо обстоятелство, което да може да оправдае разпоредените разследвания и, следователно, на произволния характер на спорните решения, трябва да се отбележи, че при отсъствието на каквото и да е доказателство представено от ищеца в подкрепа на това твърдение, довода трябва да бъде отхвърлен.

53. Довода основан на несъществуването или на неопределеността на фактите, които са в основата на решенията следователно трябва да бъде отхвърлено.

Относно довода, основан на нарушаването на основното право на презумпцията за невинност.

54. Ищците твърдят, че спорните решения нарушават тяхното основно право на презумпцията за невинност, тъй като те говорят за „доказателства” за тяхното участие в споразумения или съгласувани практики.

55. В това отношение е достатъчно да се отбележи, че самият текст на решението показва, че разглежданите споразумения или съгласувани практики не се разглеждат като доказани, а като „подозирани”.

56. Следователно, трябва да се отхвърли довода, основан на нарушаването на основното право на презумпцията за невинност, без да е необходимо да се изследва, дали едно такова право трябва да бъде признато на предприятията в правния ред на Общността.

Относно довода основан на нарушаване на съществените изисквания за форма

57. Според ищците, спорните решения са опорочени от нарушаване на съществени изисквания за форма, поради това, че от една страна, те не позволяват, нито да се идентифицира решаващия орган, нито да се прецени дали този орган е бил или не овластен да вземе спорното решение ,и че от друга страна, те не са подписани от решаващия орган взел решението.

58. Що се отнася до първия довод, трябва да се отбележи, че атакуваните решения са били взети по реда, наречен „упълномощаване”, предвиден в Решението на Комисията от 5 ноември 1980 г., който упълномощава нейния член, отговарящ за въпросите на конкуренцията да вземе от името и на отговорност на Комисията, решение, на основание член 14, параграф 3 от Регламент № 17, разпореждащо на предприятията да се подчинят на разследвания. В решението от 23 септември 1986 г. (AKZO Chemie срещу Комисията, 5/85, Recueil, стр. 2585), Съдът вече е решил, че това решение за упълномощаване не нарушава принципа на колегиалността обявен в член 17 от Договора за сливане. Не би могло следователно, да има съмнение относно идентичността и правата на решаващия орган, а именно Комисията на Европейските общности.

59. Що се отнася до втория довод, трябва да се отбележи, че нито една разпоредба не предвижда, че екземплярът от решението връчен на предприятието трябва да бъде подписан от упълномощения член. Между другото, установено е, че на спорните решения по предвидения ред е била придадена изискуемата форма, с подписа на Генералния секретар на Комисията.

60. Доводът, основан на нарушаването на съществени изисквания за форма, трябва, следователно да бъде отхвърлен.

Относно довода, основан на обстоятелството, че решенията се отнасят до поведения предхождащи присъединяването на Испания към Общността

61. Ищците изтъкват, че ако поведения предхождащи присъединяването на Испания към Общността са наистина подложени на „for territorial communautaire”, доколкото те произвеждат антиконкурентни последици във вътрешността на територията на Общността, те все пак не са били подложени на „for personnel communautaire”, т. е. те не биха могли да бъдат обект на принудително разследване, поради факта, че

предприятията, които са ги осъществили не са попадали под компетентността на Комисията. Правото на разследване на тази институция не би могло да има ретроактивен характер.

62. В тази връзка, трябва да се приеме, първо, че тъй като никакво изключение не е било предвидено във връзка с Регламент № 17, този акт е приложим веднага след присъединяването в новите държави-членки по силата на общото правило, прогласено в член 2 на акта за условията за присъединяване на Кралство Испания и на Република Португалия. Следователно, предприятията установени в Испания са могли да бъдат подложени на разследвания от 1 януари 1986 г.

63. Предметът на разследванията извършени от Комисията след тази дата в предприятия установени в новите държави-членки, би могъл да бъде ограничен само в зависимост от приложното поле на нормите на Общността за конкуренцията. Никаква норма не ограничава в това отношение правото на разследване на Комисията само до поведенията, осъществени след присъединяването.

64. От това следва, че довода, основан на факта, че решението визира поведението предхождащи присъединяването на Испания към Общността, трябва да бъде отхвърлен.

65. От всичко изложено по-горе следва, че нито едно от направените оплаквания срещу спорните решения не може да бъде прието и че исковете трябва да бъдат отхвърлени.

По съдебните разноски

66. По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като оплакванията на ищите са били отхвърлени, следва те да бъдат осъдени солидарно да заплатят разноските.

По изложените съображения Съдът реши:

1) Отхвърля исковете.

2) Осъжда ищите да поемат солидарно разноските.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 17 октомври 1989 година.

Подписи